

படುವதை அவர் ஒருபோதும் ஏற்க மாட்டார். ஏறும்பைப் போன்று எப்போதும் சூறூசூறூப்புடன் இருப்பார். இரவில் ஆறுமணி நேரம் தபிங்கும் நரேத்ததைத் தவிர அவர் ஓய்ந்திருக்கும் நரேத்ததைப் பார்க்க முடியாது.

“பார்த்திபா.....! இரவு நன்றாகத் தபிங்கத் தெரிகிறது. படுத்த படுக்கை ஒழுங்கா எடுத்து வகைக் கமுடியாதா? கழுத வயசு ஆயுடசு சினுதான் பரே ஒழுங்கு உன்னிடம் மருந்துக்குக் கபிட ஒழுங்கு இல்லை. உன் வலையை நீ தானே செய்யனும்? பிறர்கையை எதிர்ப்பார்ப்பது சூத்தச சோம்பறேத்தனம்!” என்று அம்மா மற்றொருநாள் படுத்தப் படுக்கையைச் சீர் செய்யாமல் போன அன்று பத்திரக் காளியாகக் காட்சியளித்த நாள் கொண்டு தனது வலையைக் கையாடச் செய்து பழகிக் கொண்டான்.

அம்மா சொல்லும் போது மனம் வருந்தினான். ஆனால், பின்னாளில் பல்கலைக் கழகத்தில் அவன் மனநாண்டுகள் கல்வி பயின்ற வளையாரூடையே உதவியையும் எதிர்ப்பார்க்காமல் சூயமாகத் தன் தவேகளைப் பிடித்திச் செய்துக் கொண்டபோது அம்மாவின் தொலைநோக்கப் பார்வையை எண்ணி மனதுக்குள் பாராட்டினான். சூயகாலில் நிற்க வணேடியதன் அவசியத்தை அன்றே அவர் வலியுறுத்தியதால் விளந்த பயன்களைப் பார்த்திபன் நடமுறையில் உணர்ந்து கொண்டான்.

பெரியதாக வாய்ப்பு பிளந்து கோட்டுவாய் விடுகிறான். இடது வலமுமாக தனது உடலை முறுக்கி சோம்பல் முறுக்கிறான். அம்மா மாலையில் வந்து பார்க்கும் போது படுத்த படுக்கை ஒழுங்காக எடுத்து வகைக் காமல் இருந்தால் அவர் திட்டத் தொடங்கி விடுவார். எதற்கு வீணம் வம்பு என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டவனாகப் படுக்கையைச் சீர் செய்துகிறான். காலகைக் கடனை முடிப்பதற்காகக் குளியல் அறையை நோக்கிச் செல்கிறான்.

அருகிலிருந்த சாப்பாட்டு அறையில் இருந்த மசேயைப் பார்க்கிறான். அம்மா பசியாறிவிட்டு அவரது உணவு தட்டுகளைக் கழுவி ஒழுங்காகப் பாத் திரங்கள் வகைக் க வணேடிய இடத்தில் அடக்கி வைத்துவிட்டு அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டிருந்தார். அப்போது மணி ஆறமுக காலதை தாண்டிக் கொண்டிருந்தது! வழக்கமாக அப்பா தினகரன் ஆறு மணிக் கே அவரது அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டிருந்தார்!

கிள்ளான் பட்டணத்திலிருந்து நாட்டின் தலைநகர் கோலாலம்புரை நோக்கிச் செல்லும் நடுஞ்சாலையில் காலை ஏழு மணி தொடங்கி ஓன்பது மணி வரையில் ஏற்படும் வாகன நெரிசலில் சிக்கிக் கொண்டால் அரமைணி நரேத்தில் அமைய வணேடிய விரைவுப் பயணம் இரண்டு மணி நரே ஆமபை பயணத்திற்குள் ளாகி, வாகனத்தை இயக்குவதையே விட்டுவிடலாம் என்று எண்ணத்தோன்றும். வீணான மன அழுத்தம் ஏற்படுவதைத் தவிரக் கவீ பெற்றோர் இருவரும் நரேத்திலையே அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டு விட்டனர்.

எட்டு மணிக் குப் பார்த்திபனுக்கு வலையைத் தொடங்கிவிடும். சூவர்க்கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறான் மணி ஏழரையைத் தாட்டுக் கொண்டிருந்தது. அலுவலகம் செல்ல இன்னும் அரமைணி நரேமிருந்தது. ஏன் தான் இன்றையப் பொழுது இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் விடிந்ததே என்று எண்ணிக் கொள்கிறான்! உற்சாகத்தைத் தொலைத்தவன் போல் அலுத்துக் கொள்கிறான்.

